

[Finansministeren]

mange betragtninger om denne sag, men bare gøre det klart, at det er regeringens holdning, at det var faktisk noget nær det værste, man kunne gøre på nuværende tidspunkt. Det, der er afgørende, er at få det brede politiske grundlag for skattereformen, at få draget omsorg for, at vi får et system, som virkelig præmierer den private opsparing, og som også bevirker, at det bliver mindre interessant at stifte gæld, end det er på nuværende tidspunkt.

Hr. Gert Petersen siger, at jeg har selv givet udtryk for, at investeringerne i erhvervslivet er for små. Ja, jeg sagde faktisk, at vi i 1984 kun var kommet en femtedel af vejen for at nå op på det, som må være målet, nemlig 1960ernes situation, og det stiller nogle meget store krav til den økonomiske politik i de kommende år både hvad angår udgiftspolitikken, hvad angår indkomstpolitikken og hvad angår skattepolitikken.

Hr. Gert Petersen taler igen om klassepolitik. Jeg ved ikke, hvor meget vi skal gå ind på det i denne debat, men jeg vil da godt gøre gældende, at noget af det, som for regeringen er afgørende, er at få forbedret beskæftigelsen betydeligt, og stadig væk: der har været en periode under denne regering, hvor man fra oppositionens side har kunnet køre hårdt – og måske ikke med urette i starten – på, at der ikke var positive tendenser i beskæftigelsesudviklingen, men man kan ikke se bort situationen, som den har udviklet sig i 1984 med op imod 50.000 nye arbejdspladser. Fortsættes den linje, som nu er så godt i gang, er der ingen tvivl om, at denne udvikling også vil fortsætte, og jeg går ud fra, også hvis vi ser det ud fra et klassepolitisk synspunkt, at noget af det, der vil være fundamentalt afgørende, er at få skabt den bedst mulige beskæftigelse og få flest mulig mennesker i arbejde.

Når hr. Gert Petersen taler om, at det, det drejer sig om, er at nå frem til de rigtige investeringer, må jeg sige, at jeg tror nu nok, at den private sektor selv bedst er i stand til at afklare, hvad der er de rigtige investeringer, og jeg synes, at erfaringen, som vi har især fra 1984, viser, at det går ganske udmærket, så der er ikke grund til nogen kritik, men her skilles vi naturligvis, også ideologisk.

Jeg synes i øvrigt, hr. Gert Petersen på mange fremragende måder beskriver, ud fra hr. Gert Petersens synspunkt negativt, men

ud fra regeringens synspunkt positivt, hvad det egentlig er, der sker.

Hr. Estrup fastslår, at vi ikke har løst balanceproblemerne, og det vil jeg godt sætte en streg under. Det har jeg allerede været lidt inde på i mit svar til hr. Svend Auken. Det har vi ikke. Regeringens målsætning, hvis vi ser på betalingsbalancen og underskuddet på statens finanser, ligger ganske klar: der skal være ligevægt på betalingsbalancen i 1988, og der skal være ligevægt i statsfinanserne ved udgangen af dette årti. Det kræver en meget alvorlig indsats. Vi er kommet nogle betydelige skridt hen ad vejen, men der er lang vej tilbage, og derfor er det afgørende, at vi holder fast i den kurs, som har været lagt indtil dette øjeblik. Derfor er jeg enig med hr. Estrup i, at der er behov for en fortsat stram indkomstpolitik. Jeg er enig med hr. Estrup i, at der er behov for en skattereform. Det skal jeg ikke komme med flere betragtninger om, end jeg allerede har gjort.

Hvad angår spørgsmålet om overskudsdeling, er det klart, at vi har forskellig opfattelse.

Jeg skal ikke gå ind i fru Anne Grete Holmsgårds talakrobatik omkring udviklingen i investeringerne i den private sektor. Det afgørende for regeringen er fortsat at kunne fastslå, at der er tale om en udvidelse på 30 pct. i 1984. Så kan man selvfølgelig godt stille det op i forhold til nogle analyser og nogle stikprøveundersøgelser af forventningerne til 1984, som er gennemført med mellemrum. Det afgørende er, at der er sket en meget betydelig ekspansion, som jeg nævnte det i min tale; den største i 8 år.

Vi kan finde mange problemer, som fru Anne Grete Holmsgård gjorde det, f.eks. kvindearbejdsløsheden. Jeg afviser ikke, at der er et problem her. Det, der bare stadig væk står tilbage også i denne sammenhæng, er, at der er skabt op mod 50.000 nye arbejdspladser i 1984, og der vil fortsat blive skabt mange nye arbejdspladser. Det er den bedste forudsætning for, at vi også kan få løst det problem.

Lad mig til slut sige, at regeringen kan stemme for det af hr. Estrup fremsatte dagsordensforslag.

Jeg vil godt føje til, at jeg synes, det på mange måder har været en nyttig debat. Jeg hæftede mig ved, at hr. Svend Auken sagde, at man også fra socialdemokratiets side er-